

[Henry Christensen.]

jeg gentager: ansvaret i det folkestyrede samfund ligger i første række hos regeringen, indehaveren af den politiske magt.

Poul Møller: Også jeg må slutte mig til det takkekor, der har lydt, fordi vi i år får forelagt udskrivningsloven på så tidligt et tidspunkt. Nu er det ganske vist også første gang, vi ikke har brug for at ændre i den, fordi vi forinden har aftalt, hvad der skal stå i den. Men det gør det jo ikke mindre rart, at vi alligevel har tid til at behandle lovforslaget her i tinget.

Jeg vil gerne takke for begge de lovforslag, der her foreligger til behandling. Hvad angår det første lovforslag, om udskrivning af indkomst- og formueskat, er det helt i overensstemmelse med det aftalte forlig, og jeg kan derfor tilsige dette lovforslag en hurtig og velvillig behandling. Vedrørende lovforslaget om nedslagsreglerne har mit parti ingen indvendinger at gøre.

Det er blevet sagt i dag, at der er tale om en meget væsentlig lettelse af skatteeniveauet. Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at selv når denne skatteomlægning og proportionalskattens forhøjelse til 22.000 kr. gennemføres, vil staten i det kommende år forøge sin beskatning af borgerne med 800 mill. kr. Derfor synes jeg, vi har ret til at se sagen i det perspektiv, at der altså ikke er tale om, at staten skal tage færre penge ind fra borgerne i det kommende år end i dette; staten kommer tværtimod til at tage 800 mill. kr. mere ind, også efter at omsætningsafgiftens provenu er blevet anvendt til de nedsættelser i ejendomsskatterne og de direkte personlige skatter, som udskrivningslovforslaget medfører. Statens overskud på drifts- og anlægsbudgettet bliver i det kommende år efter de lovforslag, som nu er fremsat, 663 mill. kr., således at vi altså heller ikke her står over for den situation, at staten efter gennemførelsen af disse love kommer til at mangle penge til den offentlige husholdning. Opgaven bliver snarere for os, der tilhører oppositionen, i de kommende måneders forhandlinger at sørge for, at et sådant overskud på ny kan blive båndlagt i nationalbanken, således at det ikke siver ud i nye udgiftsstigninger.

Jeg vil gerne her fremhæve det ønskelige og nødvendige, der ligger i at nå frem til en

omlægning af vor beskatning, og et væsentligt skridt frem imod en sådan omlægning tager vi her ved at overføre skattebyrden fra arbejdet, fra indkomsten, fra kapitaldannelsen og føre den over til omsætningen og forbruget. Det er i sig selv klart, at i en tid, hvor forbruget er for stort og opsparingen for lille, må en sådan omlægning virke fremmende for den tendens, det høje folketing ønsker, nemlig at styrke opsparingen og mindske forbruget.

Det er også klart, at det i de nye markedsvilkår, vi går ind under, vil være en fordel for os, i hvert fald i overgangsperioden, at have en væsentlig del af vore offentlige byrder i form af vareafgifter frem for i skikkelse af personlige afgifter. Det hænger sammen med det tilladte refusionsystem inden for fællesmarkedet, hvor man tillader refusion af betalte vareafgifter, der indgår i industriproduktionen og anden produktion — de bliver refunderet ved eksport — medens man derimod ikke tillader, at en stigning i omkostningsniveauet, som skyldes direkte indkomstskatter, bliver refunderet. Derfor er det i alle parters interesse, også i erhvervslivets interesse, at man udnytter denne refusionsret, således at vi har en væsentlig del af vor skattebyrde liggende netop på varer, idet vareafgiften kan refunderes ved eksport, men ikke som følge af personlige skatter. Det samme gælder også, når vi ser på importreglerne under fællesmarkedet. De importerede varer kan pålægges en udligningsafgift, der svarer til de vareafgifter, der hviler på danske, her i landet producerede varer, medens der derimod ikke kan lægges en afgift på en udenlandsk vare, der indføres til Danmark, til udligning af den direkte indkomstskat, der pålægges danske borgere, danske arbejdere og dansk produktion her i landet. Så også ud fra dette synspunkt — alt andet lige — er det en konkurrencemæssig fordel at foretage denne omlægning af beskatningen i ly af fællesmarkedets regler.

Men det er det naturligtvis også, fordi det i sig selv skulle være arbejdsfremmende at mindske skatten på arbejdet, skatten på indkomsten. Vi har jo så ofte hørt, at den høje indkomstskat med dens høje progression hæmmer arbejdslysten, så man ikke påtager sig ekstraarbejde eller